

NEWS

Necrolog pentru afișul de hârtie

În memoria hârtiei care a stat lipită pe uși și pe pereți.

3 septembrie 2026, Tobias Engl

Ne luăm rămas-bun de la afișul tipărit. A stat pe uși, în vitrine și pe avizier, adesea strâmb, uneori ani la rând, și și-a făcut datoria fără să se plângă. Acum ne părăsește la fel de discret cum a venit ... cu o bucată de scotch sau o pioneză în colț.

Trebuie să i-o recunoaștem: era modest. Nu avea nevoie de curent, de rețea, de parolă. Cine avea ceva de comunicat scria, tipărea, lipea și gata. „Închis pentru concediu”, „Sunați la sonerie”, „Proaspăt vopsit”. Generații întregi s-au lăsat călăuzite de el și, de cele mai multe ori, ce scria pe el chiar era adevărat.

Fidel, da. La zi, rareori. Oferta specială de acum două luni încă atârna acolo când de mult era valabilă alta. În vitrină se decolora până când roșul devenea roz și numărul de telefon nu-l mai putea citi nimeni. Cine voia să-l schimbe avea nevoie de imprimantă, foarfecă și o mână sigură.

Sarcina lui o preia acum un ecran. Acesta arată ce e valabil azi, nu ce era valabil în primăvară, și se schimbă chiar în clipa în care se schimbă ceva. Vorbește mai multe limbi, se mărește când cineva nu vede bine și nu pălește în lumină. Ce și-a dorit mereu afișul, ecranul reușește în sfârșit: să aibă întotdeauna dreptate.

Afișul lasă în urmă un perete gol și o bucățică de scotch care se dezlipește greu. Îi datorăm mult și îi dorim odihna pe care a meritat-o. Să îngălbenească în pace, acolo unde ajung lucrurile vechi care și-au făcut datoria.

